

Maretics Erika

A csönd

A csönd cseppen fülembe,
 lassuló ütemben lüktet
 a nyár,
 apró kortyokban issza
 az erdő
 szelíden titkos hangjait
 az este,
 erre már senkim sem
 jár.
 A fű szerényen simul lábam
 alatt,
 csintalan csiklandozza talpam,
 itt százszorszép nyújtotta
 finom ívű nyakát
 hajdan,
 hajamba hervadó szírom
 ragad.
 Falevélből szőtt köntösbe
 öltözött gesztenyefám
 fáradtan vállamnak
 dől,
 kíváncsi ujjam ismerős vastag kérgét
 tapintja, mit fényesre koptatott
 az idő.

Újra ősz

A köd ázott hajamba tapad,
 gyöngykavics gurul talpam alatt,
 a kertben egy lehajló ágon
 fonnyadó körte lóg,
 fogam alatt
 a szőlőszemek roppanók,
 reggel a nap is másként
 ébred arcomon,
 a borostyán tolakodón
 ömlik be az ablakon,
 falnál felejtett
 létra mellett virágcserep,
 elszomorító, tűnő nyári kép.
 Kerti lak teraszán apácarács
 foszladozó festéke maga az elmúlás,
 egy szarka a tetőn
 önmagát dicsőíti,
 száználmas vékony lábain remegve áll,
 mögötte a szél csupasz fát cibál,
 az ég opálos vászon,
 esőcseppek gyűlnek csendben
 a rozsdamarta biciklivázon.